

Pochlovický zvonek

Zpravodaj nejen pro klienty Sociálních služeb v
Kynšperku nad Ohří

Podzim 2016

Foto: Přemysl Vavroušek „Podzim v zahradách“

**Sociální služby, příspěvková organizace poskytují své služby za
finanční podpory Karlovarského kraje.**

Slovo ředitele

Vážení čtenáři,
jako každý rok, tak i letos přijmete srdečné blahopřání ke klidnému prožití vánočních svátků a zároveň vše nejlepší a hodně zdraví a pohody v nastávajícím roce 2017. Současně s tímto přáním i poděkování všem těm zaměstnancům, kteří si odvedli v tomto končícím roce maximum a kteří byli strůjci našeho vysokého postavení na trhu pobytových sociálních služeb.

A co nás čeká ? Ještě letos 18. prosince na poslední advent zcela určitě krásný zážitek v kostele nanebevzetí Panny Marie v Kynšperku nad Ohří, dále pak 3. června příští rok v rámci Dne otevřených dveří koncert pěveckého dua Eva a Vašek a zcela určitě celá další řada akcí, které přivedou kulturu sem do našeho zařízení. Tolik v úvodu a ještě jednou všem krásné svátky a úspěšný rok 2017.

Za obsahovou správnost článků a jejich zpracování odpovídá autor.

Odpovědný redaktor Miloslava Pospíšilová.

Korepetitor Jana Filipová.

Telefon: 737 240 292; E-mail: pospisilova@ss-po.cz

Zprávy z domova a okolí.....

Podzim je jedno ze čtyř ročních období, je to přechod mezi létem a zimou. V klimatických podmínkách mírného pásu se právě na podzim sklízí většina úrody a opadavé listnaté stromy ztrácejí listí. Dny se krátí, ochlazuje se, více prší. Pod pojmem podzim si vybavíte nejspíše pouštění draků, sběr ovoce nebo sbírání listí. My stihli ještě teplé sluneční paprsky i první advent.

V září jsme podnikli výlety s našimi klienty na poutní místo Chlum Sváté Maří. Pan pater Kučera, který za námi dochází pravidelně do domova, nás přivítal s otevřenou náručí u bran poutního chrámu. Z úst pana faráře jsme si vyslechli historii objektu. Podle legendy již ve 13. století našel řeznický tovaryš na Chlumském kopci v lískovém keři sošku sedící Panny Marie s Ježíškem. Sošku si odnesl domů, ale druhý den ji nemohl najít. Po dlouhém hledání došel až k již zmíněnému lískovému keři, kam se milostivá soška opět sama vrátila. Tuto událost chápal jako Boží znamení, a proto vystavěl nad soškou jednoduchou stříšku. Brzy nato však upadla soška znovu v zapomenutí. Koncem 13. století ji znovu nalézá bednářský tovaryš, kterému se zjevila Panna Maria, když zabloudil v těchto končinách. Ukázala mu cestu domů, poté co slíbil, že se bude kát za své hříchy. Bednář následně vystavěl nad soškou dřevěnou kapli, ke které začali putovat věřící ze širokého okolí. Pan Josef se s námi podělil o další

zajímavosti, povídání o věcech mezi nebem a zemí. Aby svým slovům dodal váhu, zavedl nás do zádušní kaple, kde se naší kolegyni „kousnul“ foťák a začal fungovat, až když jsme kapli opustili. Duchovní zážitek nám zpříjemnila hrou na varhany Eva Haufová.

<http://www.pamatkyaprirodakarlovarska.cz/>

Jeden ze zářijových výletů ve Františkových Lázních. Za teplých slunečných paprsků jsme se prošli po parku, obhlédli květinové záhonky, léčivé prameny a pochutnali si v cukrárně u „Mlsného Františka”.
Soňa Heroutová

... je třeba přiložit ruku ...

Do úpravy truhlíků s chvojím stříbrného smrku se zapojili někteří naši šikovní klienti. Výsledek našeho snažení mohou návštěvníci zhodnotit na oknech Zámečku.

Čeká nás předvánoční čas, je potřeba pomoci s výzdobu

foto vlevo: výroba vánočních hvězd. Tím si procvičíme i jemnou motoriku a ještě s úsměvem...

Pečeme vánoční cukroví, aby to tu vonělo a abychom si měli na čem pochutnat....

...jak slíbila, tak udělala...

Iva Jirásková na začátku letošního roku slíbila, že po návratu z Číny se s námi podělí o zážitky a fotografie. Tady jsou... Na mezinárodní hudební festival „THE FOURTH BEIJING INTERNATIONAL ART WEEK 2016“ se Majorettes Kynšperk vydaly společně s Dechovým orchestrem mladých ZUŠ Krnov. Festivalu se zúčastnilo osm velkých dechových orchestrů čínských škol, dále Malajsie, Austrálie, Polsko, Rakousko, Španělsko, USA, Holandsko, Japonsko a Česká republika. „Naše klasické mažoretky byly jediné, představily se ve skladbách s hůlkou i pompony a na pekingském festivalu prezentovaly evropskou pohybovou kulturu. Trend, na který jsme ve spojení s dechovým orchestrem zvyklí, ale ve vzdálené Číně je exotický.“ Tato show je určena pro stadiony a haly. „Do poslední chvíle jsme nevěřili, že ji i

budeme moci předvést v koncertním sále Tsinghua University Concert Hall. Aby vše dobře dopadlo, byly stanoveny dvě generální zkoušky spojené i se zkouškou světelné show, která prolínala naším vystoupením. Prostor pódia byl technicky zvětšen téměř na naše požadavky. Nezbytné rychlé úpravy v choreografii jsme zajistily s mažoretkami tak, aby celkový efekt show mažoretek s hudebníky nebyl dotčen. Výsledný dojem byl obrovský.“

V sestavě kynšperských mažoretek se představily: Šárka Pencová, Lucie Heroutová, Petra Režová, Barbora Kavanová, Lucie Hanzlíčková, Jana Štočková, Kateřina Bílková, Vlasta Kutláková, Lucie Bričová, Markéta Novotná, Iva Jirásková, Petra Platzerová, Andrea Havelcová, Růžena Zajíčková, Pavlína Rozsnyakiová, Hana Klierová. „Poděkování za podporu souboru Majorettes Kynšperk patří městu Kynšperk nad Ohří, Karlovarskému kraji a našim sponzorům.“

Foto: Iva Jirásková na Čínské zdi říjen 2016

Jaroslava Danešová.

Foto: Kynšperské Majorettes v čínském Peking. Publikum svým vystoupením strhly k bouřlivým ovacím.

Ivuško, věřím, že zážitků máš hodně. Ale který byl ten nejsilnější?

... tím opravu nejsilnějším zážitkem, byla doprava. Jestli tam nějaká silniční pravidla mají, tak je rozhodně nedodržují. Je jedno, jestli má silnice osm prouďů a najednou auta jedou v jedenácti pruzích, přednost neexistuje, prostě „právo silnějšího“. Při přecházení silnice je to pro chodce vyloženě zkouška odvahy. Zajímavostí je, že poslední číslo na SPZ, značí den v týdnu, ve který dané auto nesmí vyjet na silnici. Je to kvůli smogu.

(Originálním způsobem upozornil na katastrofální situaci čínský aktivistický umělec, který si říká Bratr Nut. Místo štětce se chopil průmyslového vysavače, kterým po sto dnů vysával vzduch v ulicích Pekingu. Z vysátého prachu potom vyrobil tmavě hnědou cihlu. pozn. red.)
Dalším zážitkem, ze kterého se mi chtělo až brečet a nedovedu si představit, že by tak měla vyrůstat moje dcera, byla návštěva v baletní a gymnastické škole. Děti tu vyrůstají od pondělí do pátku bez rodičů, pod přísným dohledem až, dle mého názoru, hraničícím s terorem. Proč? Děti na naše vystoupení přišly ve stejnokroji, za absolutního ticha usedly na svá místa a až když jim bylo dovoleno se opřít, tak se opřely. Nesměly projevit ani nadšení z našeho vystoupení, vychovatelé a policie je stále usměrňovala. Ale nakonec míra nadšení u dětí zvítězila.

Děkuji za rozhovor

P.S.: Kynšperské Majorettes dostali pozvání napřesrok do Malajsie :-)

M. Pospíšilová

Sobotní zážitek s BMBandem Sokolov

Podzim se hudebními produkcemi jen hemžil. Jedno sobotní dopoledne našim klientům přišla zpříjemnit, jak sami o sobě říkají parta nadšených muzikantů, která chce bavit lidi kolem sebe neotřelým zážitkem, protože je to neskutečně baví. Což se u nás povedlo do posledního puntíku. Zazněly moderní a známé melodie, od interpretů jako Michael Jackson, Lady Gaga, filmové hity např. Hey Baby, které by v podání žesťových dechových nástrojů málo kdo čekal.

Pobavili nás i svým průvodním slovem. A jak to tak život zařídí sám i s přeroky. Kdy z běhajících dětí najednou byly „běhny“ a o co člověk už vůbec nestojí, aby to někdo postřehl. Stalo se. Následuje všetečná otázka paní Věry Š.: *Miluško, Vy jste běhna? Věruško, vypadám snad jako běhna?...to néé, ale ten pán na Vás koukal...(to už se smáli všichni).... ano, koukal, ale protože se mu líbím :-)*....psal život sám.

Nálada byla víc než skvělá a dovedla lidičky i k tanci. Dle svých možností tančili i lidé na vozíčkách. Moc se těšíme, až takovou akci budeme moci vychutnat venku a na plný pecky.

Děkujeme Městu Kynšperk nad Ohří za finanční dotaci, bez které bychom si nemohli dovolit tyto akce pořádat.

Foto: nahoře - pan Ewald Horák tančící s paní Janou Köstlerovou.

zleva – taneční mistr Antonín Pospíšil s Jiřím Hrubým při písni Les Gendarmes De St Tropez (z filmu Četník a četnice)

To říkám, že tančili všichni :-)
Miloslava Pospíšilová

Yveta Simonová

rozená Roubalová.

Už jako dítě se věnovala baletu a hře na klavír. Po vystudování obchodní školy studovala soukromě hudbu a zpěv. Svoji uměleckou dráhu zahájila jako operetní a muzikálová pěvkyně v Bratislavě. Její tehdejší příjmení *Spurná* jí na *Simonová* změnil sám Jan Werich. Spolupracovala s tanečními orchestry Zdeňka Bartáka a J. Procházky. Od

roku 1958 spolupracuje s Orchestrem Karla Vlacha coby jeho hlavní pěvecká hvězda. Za svůj život nazpívala přes 500 písní, celou řadu z nich pak se svým dlouholetým kolegou zpěvákem Milanem Chladilem. V 60. letech 20. století zaznamenala značnou popularitu, umísťovala se na předních příčkách čtenářské ankety Zlatý slavík, kde byla na druhém místě v žebříčku popularity v letech 1962, 1964 a 1965. V té době také natočila velké množství dodnes známých písní, vystupovala velmi často v rozhlase i televizi. Je stále umělecky aktivní a doposud veřejně vystupuje. Paní Simonová měla navštívit naše zařízení už na jaře, společně se svým

Foto: potlesk našich klientů patřící Yvettě Simonové (jídelna Zámeček)

pěveckým kolegou Viktorem Sodomou. Do pracovních plánů paní Simonové ale na jaře zasáhla nemoc. A tak nás přijela navštívit se svým programem plným nestárnoucích melodií a vtipným mluveným slovem jedno zářiové odpoledne. Vystoupení mělo veliký ohlas, zazněly hity jako: Já jsem zamilovaná, Whisky to je moje gusto, Zhasněte lampióny, O nás dvou... dále to byly vzpomínky na letitého pěveckého kolegu a kamaráda Milana Chladila a celou její pěveckou kariéru. Naši klienti měli možnost si společně se stále okouzující Yvettou Simonovou zaspívat a zavzpomínat.

Bylo nebylo...

aneb stručná historie kynšperské country kapely Farmáři...

... po domluvě kamarádů Ladislav „Špaček“ Borecký, Jirka Hojka, Jirka Staněk, Zdeněk „Gejza“ Dusík, Jirka Čámský, Sláva Leicht, Franta Hříbal vzniká kapela, tehdy ještě bezejmenná a bez vyhraněného stylu. Po třech měsících v lednu 1972 přichází poslední člen Vlasta Chalupník.

Název skupina získává na Portě v Kraslicích v roce 1972, kdy Horst Rein (ředitel OB) na otázku: *Jak se kapela jmenuje?* Odpověděl: „*Farmáři*“. S písní Evelin zde Farmáři získávají 9. místo. Od té doby uteklo neuvěřitelných 45 let.

Historky se vytrácejí, nebo naopak přibarvují a tak je možno vyslechnout události hned v několika od sebe se lišících verzích. Nic méně zábavných! A tak si je nechám pro sebe, některé jsou dokonce nepublikovatelné, o to úsměvnější... Ono není nad to, si je vyslechnout někdy skoro posté, od pamětníků a těmi Farmáři bezesporu jsou:-).

Jako v mnoha kapelách, tak i Farmářů se vystříдалo 28 členů. Přesná data příchodů a odchodů samozřejmě nevím a myslím si, že to není důležité.

V začátcích má kapela nevyhraněný styl, poté se ubírá směrem bluegrassu až nakonec hrají moderní country s vlastními texty. Koncertují po celé tehdy Československé republice, vyhrávají Porty. Po jednom vystoupení v Kraslicích, přichází udání na kriminálku, že farmáři zpívají texty od Pavla Kohouta (disident). Po porovnání básně P. Kohouta s textem písně *Dopis* (text Vlasta Chalupník) bylo zjištěno, že udání je neoprávněné. Na doporučení státních orgánů se farmáři účastní Festivalu politické písně v Sokolově. Jejich píseň „*Ať bije do asfaltu déšť a nebo sněží...*“ se stává na několik let znělkou FPP. Nahrávají pro Československou televizi, rozhlas v Olomouci, Plzni, koncertují po Evropě.

Jako všechno má svůj začátek, tak má i svůj konec. To platí i pro skupinu Farmáři, kteří na měsíc přesně po 33 letech (listopad 2004) odehráli svůj poslední country bál v Šabině.

PS: Pánové, bylo mi ctí a děkuji....

Miluška Pospíšilová

Gratuluje me

našim klientům, kteří na podzím oslaví svá
životní jubílea ...

Benešová Julia

Boudová Hermína

Brunclíková Květoslava

Homolková Marie

Charousová Jana

Kavanová Irena

Krhounková Otílie

Neumannová Anna

Smereková Jolana

Sotolářová Anna

Štěrba František

Velechovská Mílada

Přejeme Vám

To, co člověk nejvíc potřebuje - zdraví.

To, co člověk marně hledá - štěstí.

A to, bez čeho se nedá žít - lásku.

Foto: paní Brunclíková Květoslava

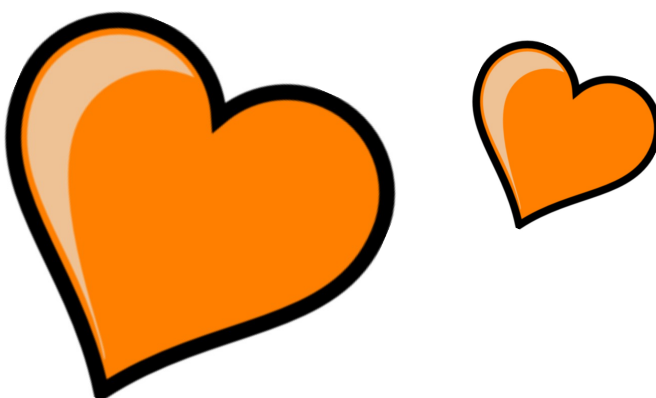
*Foto: paní Kavanová Irena
s panem ředitelem Jiřím Hrubým*

Foto: nahore -narozeninová party pani Velechovské Milady ve velkém stylu s pozvanými přáteli a hudbou. Taktěž party se vším všudy pani Ireny Kavanové zprava se synem Jaroslavem.

Foto: Jubilantka pani Boudová Hermína s rodinou a zaměstnanci sociálních služeb.

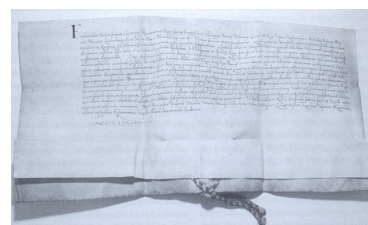
Poznáváme Kynšperk nad Ohří a přilehlé okolí V. díl ...Kynšperská branka

... branka na jižní straně města je dochovaná součást městského opevnění, zděná, jednopatrová budova s půlkruhovou vstupní branou a trámovým stropem. S městským domem číslo popisné 9. Na té se bohužel podepisuje zub času.

Součástí nového kamenného městského opevnění, jehož linie sledovala průběh původní jednoduché hradby, se pravděpodobně až nyní staly řádné městské brány. Jižní hradební frontu otevřela dodnes zachovaná brána vedoucí směrem k Chebu a východním směrem vznikla v hradbě brána, která stála v místech, kde se dnes kříží Husova ulice s ulicí Maxima Gorkého. Při jejím ústí se za bránou nacházela Židovská ulice, ghetto, jež bylo již za středověkou hradební linií. Zbudovat kamennou hradbou kolem města získala městská obec až povolením císaře Ferdinanda I. v roce 1537. Městská branka v dnešní podobě pochází ze 16. století. Je to patrová stavba s mohutným průjezdem v přízemí. Boční hrázděná a roubená přístavba sloužila svého času jako židovská modlitebna. V sousedním přilehlém domě bydlela obchodnická rodina Ledererů, z níž pocházel sběratel lidového nábytku Karel Lederer a akademický malíř Fritz Lederer.

Dnes branku vlastní Nadace Evropské Comenium v Chebu, která koupila jednu z nejstarších kynšperských památek pocházející ze 16. století, v roce 2002. Představitel nadace Frank Boldt plánoval branku opravit a využívat ji ke kulturním účelům. Nevíme, co je příčinou, že k žádné opravě za celých 14 let nedošlo a nejstarší památka v Kynšperku stále chátrá.

Ferdinandovo privilegium na právo zděných hradeb ze 16.7.1537

...Střípky ze života...

Na přání naší klientky, nebudu uvádět její příjmení.

Paní Hana se narodila v roce 1926. Otec pracoval ve vysokých hutích a když byly paní Haně necelé tři roky, měl pracovní úraz, který nepřežil. Vyrůstala s matkou a mladší sestrou v Německu. Život bez otce, není jednoduchý v žádné době, natož v období válečném a poválečném. Dětství prožila jak sama říká „normální, jako spousta dětí“.

Ovšem doba dospívání s sebou přinesla něco nečekaného.

Druhou světovou válku. „*Jé ani nechtějte vědět, to byla hrůza. Když teď vidím ty obrázky s těma uprchlíkama, tak si vždycky vzpomenu jak to bylo...*“

Foto: Paní Hana se svou starší sestrou.

Foto: maminka paní Hany.

Paní Hana studovala gymnázium... „*školné se muselo platit a taky nás živit, šatit, maminka vzala práci v obchodním domě. Neměla čas dohlédnout na naši výchovu, tak nás, mě a sestru poslala k jeptiškám, do internátu, to byl rok 1940. Nebylo to špatný. Spaly jsme s ostatními děvčaty ve velkém sálu, postele od sebe byly odděleny jen závěsem a taky tam s námi spala jedna jeptiška. Hodně jsme se musely modlit a jeptiškám pomáhat. Škola nebyla špatná, jen nám ji nechtěli uznat. Když začala válka a z kláštera udělali lazaret, musely jsme domů.*“

Přesný sled událostí už odvál čas, ale to nejdůležitější zůstalo.

„*Rok před koncem války jsem měla před maturitou, jenže školu nám zavřeli a tak jsem odjela, dneska by se tomu řeklo „na školu v přírodě“ do Luhačovic. Po návratu do Německa, konkrétně do Duisburgu, už jsme chodili do školy pouze v sobotu a to pro úkoly a odevzdat ty vypracované. Jenže zkuste si študovat, když byly každou chvíli nálety.*

Zkuste si představit, že hoří celá ulice, jen ten váš dům zatím ne. Možná jsem ho zachránila i já. Vyhodila jsem z pudy zápalnou bombu, kterou svrhlo letadlo při náletu. Víte, já byla taková „opice“, já byla všude. Taky se mi stalo, že jsem otevřela dveře, stál tam chlap s prostřeleným břichem a já ho táhla přes celou chodbu, abych ho zachránila.

No jak říkám, raději nevzpomínat. Dodnes se mi o tom zdává.“

Foto: Paní Hana s manželem a jejich synem.

Po válce se k nám přistěhovala teta, babička s dědou, protože jen nám zůstala střecha nad hlavou. Pracovala jsem jen chvíli, přišívala jsem knoflíky na podvazky. A to jenom proto, že maminka měla známosti v obchodním domě. Ono nebylo kde pracovat, všechno bylo zničené. Žili jsme jen z maminičina důchodu...

Celá rodina se po válce vrátila domů do Čech.

Foto: dospívající paní Hana se sestrou

Děkuji Pavlu Bendovi za námět a Ivě Jiráskové za spolupráci

Miluška Pospíšilová

Foto: maminka paní Hany s vnoučaty

Skrývačky

Pozorně si přečtěte následující věty. V prvních čtyřech jsou ukryty názvy čtyř barev, v dalších jsou ukryty názvy částí lidského těla. Zjištěné slovo zapište vždy do řádku za větou.

BARVY

1. Na baru dává číšník hostovi vodku.....
2. Kromě ovce i jehně dává maso
3. Každého člověka vábí láska.....
4. Příjemný večer náhle skončil.....

ČÁSTI TĚLA

5. Sousedova dcera Pavla sypala odpadky do popelnice.....
6. Cestující zdvihla vak a vystoupila z vlaku.....
7. K odklizení sněhu je zapotřebí lopata.....
8. Byla pro něj jen jednou z mnoha.....
9. Koupil si v bazaru kalhoty a kabát.....
10. Je libo kávu?.....
11. Štěně zavrčelo a zakouslo se do něj.....
12. Z tohoto podrazu bychom se měli poučit.....

Podobně jako u přesmyček, i u skrývaček dobře funguje odstup, pokud se řešení nedaří. Pokud Vám úloha připadá náročná, nepropadejte vzteku a zkuste se na ni podívat jindy.

...nejkrásnější období v roce...

Advent (z latinského *adventus* čili příchod) je začátek liturgického roku, nebo též církevního roku. Období čtyř neděl před vánočními svátky. Slavení liturgického roku se odráží ve výzdobě kostelů, v různých barvách liturgických rouch, ve volbě biblických čteních a kázáních. Je to doba radostného očekávání příchodu Spasitele, duchovní přípravy na Vánoce, doba rozjímání a dobročinnosti. Dříve to byla doba postní, kdy byly zakázány veškeré zábavy, tanec a zpěv.

V západní tradici je advent také dobou zklidnění. Odpovídalo to životnímu stylu našich předků, jejichž přirozeným rytmem byla intenzivní práce v době od jara do podzimu, kdy bylo nutné zvládnout veškeré zemědělské práce, a odpočinek v zimě, kdy se vykonávaly domácí práce jako draní peří, šití, pletení, předení, tkaní, apod.

Česká hudební tradice se může pochlubit výjimečným počtem kvalitních adventních písní. Uplatňují se zejména při jitřních mariánských mších zvaných roráty.

Pojem advent se v současné době opět vrací do povědomí nevěřících. Je to návrat ke starým tradicím, který probouzí emoce a podněcuje trochu pokory. Před více než dvěma desítkami let jsme toto období celkem ani nevnímali. Vánoční výzdoba s takovým předstihem byla jen ve větších městech a hlavně v obchodních centrech. O adventním období jsme moc nevěděli a hlavně nebyli jsme na to zvyklí. Dnes se téměř v každé rodině o první adventní neděli rozsvěcí svíčky na adventním věnci. Je to vlastně příprava a předzvěst toho, že vánoční svátky nadcházejí.

Jako první nám tento čas přišly zpříjemnit a připomenout děti z ZUŠ v Kynšperku pod vedením Eriky Kutišové a Ludmily Janatové, s vánočními písněmi a koledami.